

kölyök-koromban, mikor először fogott el a sebesség vágya, mikor kerékpárról kezdtem álmodozni, — felfedeztem valahol a lomos-kamrában. Kiástam a pókhálók alól, kiguritottam az udvarra, beleültem, a kinyújtott karjaimmal forgattam a kerekeit s így csaltam magam az első autózás illúziójával. Minden jel arra vallott, hogy ez volt a mi valahai gyerekkocsink. De ez a koci sohasem gördült az utcán, — s az is igaz, hogy soha másnak a keze nem volt rajta, mint az anyámé. S ami a testemen volt ilyen kepickélő, gagyogó, kiskukac koromban, az sem a divatlapokból s luxus-üzletekből, hanem ugyanannak a kéznek százszor-áldott, drága ujjai alól került ki.

Úgy látszik, magam is öreg vaskalapos vagyok már. Sőt nemcsak ennyit zsörtölnék, de ha reám volna bízva, úgy Önagságának, — akit magamban „tíz lépésről anyá“-nak neveztem el, — neki, mondom s a hozzá hasonlóknak egyáltalán nem engedném osztályrészül azt a szent örömet, glóriás fájdalmat, azt a misztériumot, azt a rettenetes ajándékot, az önmaguk fölé emelő hivatást, hogy anyák lehessenek!

Nyíresi-Tichy Kálmán

D É L V I D É K I V E R S E K

SZABADKA

Délnek földjén gazdag város,
Szőlők veszik körül,
Multja fénylő, szivárványos,
Szép napoknak örül.

Határa nagy, sikja áldott,
A magyar Dél gyöngye,
Minden hantja szent oltár ott,
Drága föld göröngye.

Tágas telkek, kertek, terek
Virággal tarkázva,
Házak, csúcsok közt felmered
Tornyos Városháza.

Szabadka szép! Szép és szabad!
Nyerit a huszárló,
Győz a honvéd, robog a had,
Leng a magyar zászló!

ÚJVIDÉK

Aldott, kövér síkság,
Magyar Délnek földje,
Vetések hasítják,
Dús aranya, zöldje.

Város volt ott régen,
Jó Vásáros-Várad,
S a pusztta térségen
Újvidék így támad.

Szép tetőkkel túlhan
Fruska Góra kéklík,
Szilvás lankák nyúlnak
Túl a Dunán végig.

Vén víz és új város:
Újvidék így halad,
Képe napsugáros
Kék magyar ég alatt.

Hegyaljai Kiss Géza